

וחיים [כלל שני], והכל בכלל ולמה לי "שה"?

אילו כן הייתי אומר: מה הפרט מפורש, דבר הקרב לגבי מוזבח, אף כל הקרב לגבי מוזבח, ולכן נאמר "שה", כי הרי מה יש להביא מ"כלל ופרט וכלל", הרי רק שה ודומיו לבד, וכשהוא אומר "שה" הרי שה כבר אמור, ובהכרח הא מה אני מקיים "גניבה" [כלומר: ה"כלל ופרט וכלל" לשם מה הוא בא]: לרבות כל דבר.

ב. יאמר "גניבה [כלל] ושור ושה [פרטים] וחיים [כלל]" והכל בכלל, ולמה לי "חמור"?

אילו כן הייתי אומר: מה הפרט מפורש דבר הקדוש בכורה, אף כל דבר הקדוש בכורה, ולכן נאמר "חמור", כי הרי מה יש לך להביא: הרי רק חמור, [וכשהוא אומר חמור] הרי חמור אמור כבר, ואם כן הא מה אני מקיים "גניבה" לרבות כל דבר.

וכאן מפרשת הגמרא את החלק המוקשה שבסוף הברייתא:

ג. יאמר "גניבה [כלל] ושור ושה וחמור [פרטים] וחיים [כלל שני]" והכל בכלל, ו"אם המצא תמצא" למה לי!?

אילו כן הייתי אומר: מה הפרט — שור שה וחמור — מפורש בעלי חיים, אף כל בעלי חיים, ולכן נאמר: "אם המצא תמצא" שהוא בעצמו שני כללים, וכאילו נכתבו כל הפרטים ביניהם, ואל תדרוש את הכלל השני מ"חיים", אלא "חיים" עצמו פרט הוא, ועל ידי זה נדע לרבות כל דבר, שהרי אם לא לרבות כל דבר אין צורך ב"כלל ופרט וכלל", כי כבר ידענו זאת מ"חיים", ובהכרח לרבות כל דבר.

ומקשה תנא דבי חזקיה על תירוקן זה:

והרי אף אם לא היה כתוב "אם המצא תמצא" שהם שני כללים חדשים, אלא הייתי לומד מכלל של "גניבה" ומכלל של "חיים" הייתי יודע לרבות כל דבר, כיצד:

מה יש לך להביא על ידי מידת "כלל ופרט וכלל" הרי רק שאר בעלי חיים, וכשהוא אומר "חיים" הרי כל בעלי חיים כבר אמור, כי הכלל של "חיים" כולל במפורש כל בעלי חיים, ולזה אין צריך מידת "כלל ופרט וכלל"; ובהכרח הא מה אני מקיים "גניבה", היינו "כלל ופרט וכלל" דגניבה וחיים, לרבות כל דבר —

ואם כן אכתי תיקשי: "אם המצא תמצא" למה לי!?

ובקושיא זו מסתיימת הברייתא של תנא דבי חזקיה.

ומקשה הגמרא על פירושו של רבא:

ב-טו

אי הכי שפיר קשיא ליה לתנא דבי חזקיה: "אם המצא תמצא למה לי", ומה היא התשובה לקושיא זו, וגם הרי לא מסתבר שהתנא משאיר את הענין בקושיא!?

ומשנינן: זו שאמרנו: אילו היה כתוב כללי גניבה וחיים עם הפרטים, כי אז בהכרח היינו אומרים שה"כלל ופרט וכלל" מרבה כל דבר — זה אינו, ומשום דאית ליה פירכא [יש לפרוק על הלימוד הזה], וכדמפרש ואזיל, ופירכא פשוטה היא, ולא חש התנא לשנותה, וכך יש לך לפרוק:

הטעם שב"כלל ופרט וכלל" אנו דנים כעין

אמרי בני הישיבה להקשות על מה שביאר רבא ש"אם המצא תמצא" הוא בעצמותו שני כללות:

והא שני כללות דסמיכי אהרדי נינהו [הרי שני כללות הסמוכים זה לזה הם], ואין זה "כלל ופרט וכלל", אלא "כלל וכלל ופרט"!?

אמר תירץ רבינא:

כדאמרי במערבא [כאשר אומרים בארץ ישראל]: כל מקום שאתה מוצא שני כללות הסמוכים זה לזה, הטל פרט — שנכתב בצדי הכללות — ביניהם, ודונם ב"כלל ופרט וכלל".

כבר נתבאר בגמרא לעיל דף סג תחילת עמוד א, שכאשר יש כמה פרטים, אין אנו דנים את הכל ב"כלל ופרט וכלל" אחד, אלא אנו דנים כל פרט כאילו הוא היה "כלל ופרט וכלל" בפני עצמו; ונמצא לפי זה, שהפרטים שהוזכרו בפסוק זה, דהיינו: שור, חמור, שה, חיים, כולם נידונים כארבעה "כלל ופרט וכלל", ובכל אחד יש לך למצוא מזה הוא בא ללמד, ואת זאת באה הגמרא לפרש.⁽¹⁾

א. שור: שדי [הטל] "שור" בין "המצא" ל"תמצא" — שהוא כלל ופרט וכלל — לאתויי מאי, מה נדרוש במידת "כלל ופרט וכלל" לרבות כעין הפרט?

אי לאתויי בעלי חיים, כלומר: ללמד שאינו

הפרט, הוא משום שהכלל הראשון והפרט שאחריו, הרי ממעטים את הכל חוץ מה שיש בפרט [כלל ופרט, אין בכלל אלא מה שבפרט]. ולכן בא הכלל השני לרבות יותר מאשר אילו היה "כלל ופרט", ואי אפשר שהוא בא לרבות הכל, כי אז למה נכתב ה"פרט", ולכן אנו אומרים שהכלל השני לא בא לרבות אלא כעין הפרט.

לרבות כל דבר מהיכא קמיתוי ליה [מנין רצונך לרבות כל דבר]? הרי מכלל בתרא [מן הכלל השני], כלומר: הכלל השני שהוא מלמדך להוסיף יותר מאשר הפרט, ממנו אתה בא ללמוד שכל דבר בכלל, [ומשום שלבעלי חיים אין צריך מידת "כלל ופרט וכלל" ודי במילת "חיים"], וזה הוא דבר שאי אפשר, כי:

כללא גופיה השני — שהוא המרבה — "חיים" כתיב ביה, ואם כן "כלל ופרט וכלל" מאי קא מזהני ליה!?! דאי לאתויי "כל דבר", הא חיים כתיב בכלל האחרון, ומשמע: בעלי חיים אין, מידי אהרינא לא.

ואם כן הרי נמצא שאילו היתה כותבת התורה: גניבה וחיים ופרטים בלבד, לא הייתי יכול ללמוד מזה לרבות כל דבר.

ומשום הכי איצטריך "אם המצא תמצא" שהוא כלל שלא מתיחס לבעלי חיים בלבד; ויכול אתה לומר: היות ובהכרח שאין ה"כלל ופרט וכלל" בא לרבות בעלי חיים בלבד כי הם כבר כתובים במילת "חיים", בהכרח ש"כלל ופרט וכלל" זה בא לרבות כל דבר.

1. ראה מה שביאר ב"שיטה מקובצת" ד"ה שדי.

במידת "ריבה ומיעט וריבה" הוא נדרש, שלפי מידה זו מתרבה הכל, וכל פרט בא למעט דבר אחד, ומפרש לה ואזיל.

ומנין שכן הוא, **כדתנא דבי רבי ישמעאל**:

דתנא דבי רבי ישמעאל: כתיב "במים במים" **שני פעמים** סמוכים, שנאמר [ויקרא יא ט]: "את זה תאכלו מכל אשר במים, כל אשר לו סנפיר וקשקשת במים", ונאמר אחריו פרט: "בימים ובנחלים אותם תאכלו", ופרט זה משמע רק דגי ימים ונחלים צריך שיהיה בהם סנפיר וקשקשת, ואילו דגי שיחין ומערות אינם צריכים –

אין זה "כלל ופרט וכלל" אלא "ריבה ומיעט וריבה", וריבה הכל, ומיעט דבר אחד בלבד והוא: דגים שבכלים⁽⁵⁾; ואף כאן תדרוש כן:

מאי רבי [מה בא לרבות] הריבוי השני של "תמצא"? **רבי כל מילי** [ריבה הכל].

אי הכי: כל הני פירטי – חמור, שור, שה וחיים – למח לי?

חד למעוטי קרקע.

וחד למעוטי עבדים.

וחד למעוטי שטרות.

חייב אלא על בעלי חיים כעין הפרט של "שור", הרי מן הפרט של "חיים" נפקא [הם נלמדים]?!?

אלא – לכך נאמר "כלל ופרט וכלל" של שור – **לאתויי** [לרבות] שהוא חייב כפל על דבר שאין בעלי חיים, שאף עליו חייבים.

ודרוש הכי: מה הפרט מפורש דבר המיטלטל וגופו ממון, אף כל דבר המיטלטל וגופו ממון.⁽²⁾

ב. חמור: ותו שדי "חמור" בין "המצא" ל"תמצא" **לאתויי מאי**?

אי לאתויי דבר שאין בעלי חיים והוא מטלטל וגופו ממון, הרי כבר מ"שור" נפקא!?

אלא לאתויי דבר מסוים [יש בו סימן], כלומר: ללמדך שאין הריבוי מרבה אלא דבר המסוים.⁽³⁾

ואכתי מקשינן: **אי הכי "שה" למח לי**?! כלומר: עדיין תיקשי לך, מה בא ללמדנו "כלל ופרט וכלל" של שה?!?

אלא אומרת הגמרא, שבכל מקום⁽⁴⁾ שנאמר שני כללות ופרט בצדיהם, אין פסוק זה נדרש במידת "כלל ופרט וכלל", אלא

3. ביאר רש"י, שהיה מקום לומר כי היות וכתבה התורה "חמור" שהוא מיותר, בהכרח שהוא בא למעט דבר שאינו מסוים, ואף שלא כל חמור הוא דבר המסוים, כי יש חמורים שאין בהם סימן.

4. על פי רש"י בחולין סז א ד"ה במים במים.

5. על פי גמרא חולין סז א.

2. כתבו התוספות בד"ה אי הכי, שיכולה היתה הגמרא להקשות על זה, שאין אנו צריכים לזה, שהרי לפי מה שנתבאר לעיל: אילו היה כתוב "המצא תמצא" ופרט של חיים בלבד, כבר הייתי יודע לרבות כל דבר המיטלטל וגופו ממון, שהרי לבעלי חיים אין צריך כתוב שכבר נאמר "חיים", ובהכרח לרבות שאר דברים, ראה שם.

מאי טעמא דרב, דאמר [לקמן עד ב]: מודה בקנס, ואפילו אחר כך באו עדים, הרי זה פטור מפני שהודה תחילה:

משום דכתיב גבי תשלומי כפל שהן קנס: "אם המצא תמצא", כדי ללמד: אם המצא תחילה (7) בעדים שגנב, כי אז תמצא הכפל שהוא קנס בדיינים שיחייבוהו —

פרט למרשיע את עצמו ואמר "גנבתי", שאינו חייב כפל, אף אם באו עדים אחר כך.

שבה הגמרא ומבארת את דעת החולק:

ולמאן דאמר: "תרוייהו בטוען טענת גנב", דלפי דבריו: האי "אם המצא תמצא" מפיק ליה לגנב עצמו לעשות מהם שני ריבויים וכמבואר לעיל —

אם כן מרשיע עצמו מנלן שהוא פטור?

ומפרשינן: למאן דאמר זה נלמד מודה בקנס שהוא פטור מ"אשר ירשיעון אלהים" ישלם שנים לרעהו, הרי למדת: הרשיעוהו אלהים שהם הבית דין ישלם שנים, ולא המרשיע את עצמו. (8)

שבה הגמרא ומבארת את דעת החולק:

ולמאן דאמר: "חד כגנב וחד בטוען טענת גנב" דאייתי ליה [שכבר למד] מ"המצא תמצא" למרשיע את עצמו שהוא פטור —

ועדיין צריכים אנו לפרש מיעוט ד"חיים" למה הוא בא, ומפרשת הגמרא:

גניבה וחיים, כלומר: לכך אמרה התורה לשון "חיים" לענין גניבה, ללמד כדרב, דאמר: הגונב בהמה והוכחשה או הוולה, הרי הוא משלם [כשאינה בעין] כערך הבהמה בשעת הגניבה, ומשום שנאמר "חיים" ולמדנו: "אחייה [החיה] לקרן בעין שגנב" שיהיה שלם כמותו. (6)

ומאחר שנתבאר בארוכה מנין נלמדת פרשת גנב עצמו, לדעת הסובר: תרוייהו בטוען טענת גנב, חוזרת הגמרא לפרש את דעת החולק:

ולמאן דאמר: שני חיובי כפל שנאמרו בתורה גבי שומר חנם, חד כגנב, וחד בטוען טענת גנב, והגנב עצמו נפקא ליה מ"אם ימצא הגנב ישלם שנים" האמור שם, אם כן:

האי "אם המצא תמצא בידו הגניבה משור עד חמור עד שה חיים שנים ישלם", מאי דריש ביה?! שהרי פרשה מיותרת היא שכבר יש לנו ללומדה מ"אם ימצא הגנב ישלם שנים" שהוא בא ללמד על הגנב שישלם שנים.

ומשנינן: מיבעי ליה להאי "אם המצא תמצא" ללמד כדרבא בר אהילאי!

דאמר רבא בר אהילאי:

6. דינו של רב מתבאר בהרחבה לקמן סה א.

7. כן כתב רש"י; ומכל מקום בהמשך הסוגיא מבואר, שאין זה ממשעות הכתוב אלא מיתור הוא נלמד, כי דין מודה בקנס שהוא פטור כבר

נלמד מ"אשר ירשיעון אלהים", וכן ביאר רש"י לקמן עה א.

8. בהמשך הסוגיא מתבאר, שאין לימוד זה בא לומר את חידושו של רב, שהמודה בקנס ואפילו

מקור נוסף ללמד ל"מודה בקנס ואחר כך באו עדים" שהוא פטור.⁽¹⁰⁾

תו מקשינן: ולמאן דאמר: חד בגנב וחד בטוען טענת גנב, דכבר נפקא ליה גנב מהתם [מ"אם ימצא הגנב ישלם שנים"], הרי בשלמא "אם המצא תמצא" אינו מיותר כי הוא בא ללמד כדרכא בר אהילאי, שמודה בקנס ואחר כך באו עדים, פטור, וכאשר נתבאר.

אבל כל הני פרטי "שור, חמור ושה" — האמורים באותה פרשה, וכמו שנאמר: "משור עד חמור עד שה חיים שנים ישלם" — למה לי?! והרי אם באים הם למעט קרקעות עבדים ושטרות, הרי כבר למדנו למעטם מן הכתוב "על כל דבר פשע"!⁽¹¹⁾

ומשינן: כדתנא דבי רבי ישמעאל!

דתנא דבי רבי ישמעאל: כל פרשה שנאמרה ונשנית, לא נשנית אלא לדבר שנתחדש בה! כלומר: פעמים ששנתה התורה פרשה שלימה אך ורק כדי לחדש בה פרט אחד

אם כן האי "אשר ירשיעון אלהים" מאי דריש ביה, שהרי כבר ידענו למודה בקנס שהוא פטור!?

ומפרשינן: אמר לך: ההוא "אשר ירשיעון אלהים" מיבעי ליה למודה בקנס ולא באו עדים אחר כך דהוא פטור.⁽⁹⁾

כלומר: אם לא שהיתה התורה מלמדתנו ממקום אחר שהמודה בקנס פטור, לא הייתי לומד מ"אם המצא תמצא" שהוא פטור אפילו כשבאו עדים אחר כך, אלא מאחר שכבר לימדתנו תורה ב"אשר ירשיעון אלהים" שאינו חייב על פי הודאתו, אם כן יש לנו ללמוד מ"אם המצא תמצא" שאף המודה בקנס ואחר כך באו עדים שהוא פטור.

שבה הגמרא ומפרשת את דעת החולק:

ומאן דאמר: תרוייהו ב"טוען טענת גנב" — והוצרך "המצא תמצא" לשני ריבויים — אכן קסבר מודה בקנס ואחר כך באו עדים, הרי זה חייב, שהרי לדעתו אין לנו

10. נמצא לפי מסקנת הגמרא, שדברי רב, הסובר: מודה בקנס ואחר כך באו עדים פטור, במחלוקת תנאים היא שנויה, והתנא הסובר "תרוייהו בטוען טענת גנב" אינו מודה לרב, וראה בהערות על הסוגיא לקמן עד ב.

11. ביאר רבי עקיבא איגר, שאף כי אותם מיעוטים נאמרו בכתוב העוסק ב"טוען טענת גנב", הרי מסתמא הם באים למעט גם את הגנב עצמו הכתוב בפסוק קודם שבאותה פרשה; ו"תוספות רבינו פרץ" כתב בשם שיטה "דהא איתקש לטוען טענת גנב דהא כתיבי בהדי הדדי".

אחר כך באו עדים שהוא פטור, אלא לומר שמודה בקנס פטור, ואילו המודה בקנס ואחר כך באו עדים אכן הוא חייב, לדעת התנא הלומד "תרוייהו בטוען טענת גנב".

9. לשון הגמרא משמע, שאף אחר שידענו, שה"מודה בקנס ואחר כך באו עדים, פטור", עדיין יש לנו מקום ללמוד מפסוק אחר, ש"מודה בקנס ולא באו עדים, פטור"; ויש מזה סיוע למה שיתבאר בהערות לקמן עד ב [שהוא מקום עיקר סוגיא זו], ששני דינים הם, ואף במקום שאין ההודאה "פוטרת" מכל מקום אינה מחייבת.

אתה אומר שלא בשבועה, או אינו אלא בשבועה. (14)

אמרת [אמור מעצמך]: וכי אטו לא כך היה?! (15)

ומפרשינן: מאי "לא כך היה"?

אמר אביי:

אם תמצי לומר שאין גנב חייב אלא בשבועה, אם כן: לא לכתוב רחמנא "שנים ישלם" בגנב שנשבע, וליתי [ונלמדנו לגנב] בקל וחומר מ"טוען טענת גנב" שהוא חייב;

שלא נלמד מן הפרשה האחרת, (12) והרי נתחדש בפרשה זו, שמודה בקנס, ואחר כך באו עדים פטור.

תו מקשינן: ואימא אפילו גנב עצמו אינו חייב כפל אלא בשבועה?! (13)

ומשינינן: לא סלקא דעתך לומר שלא חייבה תורה את הגנב אלא כשנשבע, וכדתניא:

רבי יעקב אומר: "אם המצא תמצא בידו הגניבה משור עד חמור עד שה חיים שנים ישלם" אפילו שלא בשבועה.

שהכתוב "ונקרב בעל הבית" עולה על כל האמור באותה פרשה; וראה תוספת ביאור בדבריו ב"חידושי רבינו מאיר שמחה" כאן בד"ה ואימא גנב.

ד. מדברי רבינו יהונתן בשיטה מקובצת ד"ה דאפילו, מבואר שהסלקא דעתין הוא, שלא יתחייב גנב אלא אם כן חשדוהו תחילה שגנב, וכפר ונשבע מעצמו ואחר כך נודע שהוא גנבו, [וזה בפשוטו דלא כהראב"ד, שהרי "ונקרב" הוא חיוב שבועה]; וראה "ספר המפתח" שהביא כמה אחרונים הדנים בשבועה זו של הגמרא איזו שבועה היא, ראה שם.

14. צריך לפרש לפי מה שכתבו הראשונים שלא הוה סלקא דעתין לומר שגנב צריך שבועה, אלא אם משום שהוקש לטוען טענת גנב, אם משום שנאמר "ונקרב", שכוונת הברייתא כאן היא, שהייתי אומר גנב צריך שבועה לא משום פרשת "שנים ישלם" שלא נסמכה לטוען טענת גנב, אלא שהייתי לומד כן מפרשת גנב שהוקשה לטוען טענת גנב.

15. על פי "תורת חיים".

12. הקשה ב"שיטה מקובצת" [ד"ה ק"ק]: ככל מקום מצינו שפרשה שניה נשנית בשביל דבר שנתחדש בה, אבל כאן נמצא שפרשה ראשונה נאמרה בשביל דבר שנתחדש בה; "ושמא יש לומר ד"נשנית" אינו רוצה לומר באחרונה דוקא, אלא פעם אחרת קאמר, מה לי בראשונה מה לי בשניה, שיטה".

13. א. ב"תוספות רבינו פרץ" כתב שני פירושים, אם הקושיא היא לכולי עלמא, או שהקושיא היא רק למאן דאמר: חד בגנב וחד בטוען טענת גנב, ומשום שהוקשו הפרשיות זה לזה, וראה מה שיתבאר בזה בהערה בהמשך הענין.

ב. ורש"י כתב: "ואימא גנב עצמו: לא ישלם כפל עד שיישבע לשקר, הואיל ומקראי דלעיל נפקא לן גנב עצמו", וכוונתו לומר שהקושיא היא רק למאן דאמר חד בגנב וחד בטוען טענת גנב, "הואיל ומקראי דלעיל מיניה [כלומר: בכתוב שנאמר למעלה מטוען טענת גנב] נפקא לן גנב עצמו".

ג. והראב"ד כתב: שהקושיא היא למאן דאמר: "חד בגנב וחד בטוען טענת גנב", ומשום

וכך נלמד:

ומה "טוען טענת גנב" דבהתירא אתא לידיה [בהיתר באה לידו, שהרי שומר היה], מכל מקום אמר קרא: לישלם תרי [לשלם שנים] אם נשבע. (16)

גנב עצמו דבאיפורה אתי לידיה [שמתחילה באה הגניבה לידו באיסור] לא כל שכן שהוא חייב שנים אם נשבע! ?

אלא ודאי "שנים ישלם" רכתב רהמנא בנגב עצמו למה לי, כדי ללמד דגנב חייב שנים אפילו שלא בשבועה.

כאן שבה הגמרא לאמור לעיל, ש"אם המצא תמצא" בא ללמד שהמודה בקנס ואחר כך באו עדים שהוא פטור; ומקשה:

וכי אטו האי "אם המצא תמצא" להכי [למודה בקנס] הוא דאתא! ?

הא מיבעי ליה לפסוק זה לכרתניא: כתיב אם המצא תמצא בידו הגניבה" —

ואין לי אלא כשגנבו בידו ממש, שהוא חייב סא-א כפל —

אבל אם נכנסה לגגו חצירו וקרפיפו, ונעל בפניה כדי לגונבה (1) מנין שהוא חייב כפל?

לפיכך תלמוד לומר: "אם המצא תמצא בידו הגניבה", כפל הכתוב את לשונו כדי להשמיענו: גניבה מכל מקום.

ואם כן תיקשי: האיך נלמד מ"אם המצא תמצא" למודה בקנס ואחר כך באו עדים! ?

ומשנינן: אם כן — שלא בא הכתוב אלא ללמד את אחד מהם — לימא קרא לשון מציאה שוה: או "המצא המצא" או "תמצא תמצא", ונלמד מן היתור את אחד הדינים. אך מדשני קרא [שינה הכתוב את לשונות המציאה], הרי שמע מינה: תרתי דינים.

גופא: אמר רב:

הגונב בהמה וכחשה או הוולה בין שעת

אפילו הכי בגניבה וגזילה אינו קונה במחשבה עד שיעשה מעשה, ומשום הכי בעינן "נעל בפניה", כמו שכתב רש"י, או שיכניסנה בעצמו לרשותו.

וכדבריו יש לדקדק גם מלשון התוספות כאן, שכתבו: "אין לי אלא בידו, פירוש שגנבו בידו ממש, גגו חצירו, כלומר: שהכניסה במקל מחצירו של בעל הבית ונכנסה לגגו חצירו וקרפיפו", ואף זה יש לפרש שהוא משום שצריך מעשה, וכן פירש ב"אמרי משה" סימן לב סוף אות א.

וכתב ב"אמרי משה" שם אות ב, שכתב להוכיח ממה שהכופר בפקדון נעשה עליו גולן, אף שלא עשה שום מעשה גזילה, שלא כתב כן

16. יש לעיין לפירושו של רבינו יהונתן שהנידון היה לחייבו בשבועה אפילו כשנשבע מעצמו, אם כן איך נלמד דין זה בקל וחומר מ"טוען טענת גנב" שאינו חייב כפל כשנשבע מעצמו אלא כשהשביעוהו "בית דין", וכמבואר לקמן קו א; וכעין זה הקשו האחרונים.

1. נתבאר על פי לשון רש"י בבבא מציעא י ב בד"ה גגו חצירו וקרפיפו מנין, שכתב: "אם נכנסה שם ונעל בפניה לגונבה שהוא חייב"; וכתב ב"קצות החושן" [רמג י], שמבואר מדברי רש"י, שאם לא עשה שום מעשה, אלא שהפרה נכנסה לרשותו, ובדעתו לגונבה, אף על פי שחצירו קונה כי האי גוונא במציאה ומתנה,